

TARPTAUTINĖS VAIKŲ KNYGOS DIENOS KREIPIMASIS Į PASAULIO SKAITYTOJUS „Buvo kartą...“

Luciana Sandroni (iš anglų kalbos vertė Kęstutis Urba)

Buvo kartą tokia... Princesė? Ne.

Buvo kartą tokia biblioteka. Ir buvo tokia mergaitė, vardu Luiza, kuri pirmą kartą užsuko į tą biblioteką. Ji lėtai ėjo tempdama paskui save didžiulę kuprinę su ratukais. Ir dairėsi aplinkui viskuo stebėdamasi: knygų prigrūstos lentynų lentynos, stalai, kėdės, spalvingos pagalvėlės, o ant sienų – piešiniai ir plakatai...

– Aš atsinešiau savo nuotraukėlę, – droviai kreipėsi mergaitė į bibliotekininkę.

– Nuostabu, Luiza! Tuoj padarysiu tau skaitytojo pažymėjimą. O tu tuo tarpu išsirink knygą.

Vieną knygą, kurią galėsi nešti namo, gerai?

– Tik vieną? – nusivylusi paklausė Luiza.

Staiga suskambo telefonas ir bibliotekininkė paliko mergaitę su labai sunkia užduotimi – išsirinkti vieną vienintelę knygą iš visos tos knygų jūros lentynose. Luiza pasistatė kuprinę ir ieškojo, ieškojo, kol galiausiai surado mėgstamą knygą – *Snieguolė*. Kietais viršeliais ir gražiai iliustruotą. Su knyga rankoje, kita ranka tempdama kuprinę jau buvo beišeinanti, kai staiga kažkas kepštelėjo jai per petį. Apstulbusi mergaitė vos neišgriuvo: tai buvo ne kas kitas, o Batuotas katinas su savo knyga rankose, tiksliau pasakius, letenose!

– Sveika gyva! Kaip laikaisi? – pagarbiai paklausė katinas. – Luiza, negi tu dar ne viską žinai apie princesę, aprašytą šioje pasakoje? Imk mano knygą – *Batuotas katinas*, – ji kur kas linksmesnė!

Sutrikusi, išpūstomis iš nuostabos akimis, Luiza nesumojo, ką atsakyti.

– Kas atsitiko? Gal katinas tau liežuvį nukando? – pajuokavo jis.

– Ar jūs tikrai esate Batuotas katinas?

– Žinoma! Kaip mane gyvą matai! Neškis šią knygą namo ir sužinosi viską ir apie mane, ir apie markizą de Karabà!

Suglumusi mergaitė tik pritariamai linktelėjo galvą.

Batuotas katinas stebuklingai nėrė atgal į savo knygą, bet kai Luiza jau buvo beeinanti toliau, kažkas vėl patapšnojo jai per petį. O toji kažkas – „balta kaip sniegas, raudona kaip kraujas, o plaukučiai juodi kaip juodmedis“. Atpažinote?

– Snieguolė?! – negalėdama patikėti šūktelėjo Luiza.

– Luiza, paimk ir mane. Štai šitą knygą, – paprašė toji, rodydama į pavadinimą – „Perpasakotos brolių Grimų pasakos“.

Kai mergaitė jau rengėsi knygą pakeisti, vėl išniro smarkiai perpykęs Batuotas katinas:

– Snieguole, Luiza jau išsirinko! Drožk pas tuos savo šešis nykštukus.

– Jie septyni, o ne šeši! Ir nieko ji dar neišsirinko! – paraudusi iš pykčio sušuko Snieguolė.

Ir abu atsisuko į mergaitę, laukdami, ką ji pasakys.

Nelauktai netikėtai įvyko kai kas nepaprasta: iš knygų ėmė ropštis jų veikėjai: Pelenė, Raudonkepuraitė, Miegančio miško gražuolė ir Sultenė. Visas pulkas princesių!

– Luiza, pasiimk mus namo! – meldė jos viena paskui kitą.

– Man tereikia lovos, kad gaučiau trupučiuką pamiegoti, – nusižiovavo Miegančioji gražuolė.

– Nieko sau „trupučiuką“ – kokį šimtą metelių, – nusišaipė Batuotas katinas.

Tada prabilo Pelenė:

– Galėčiau išblizginti tavo namus, bet naktį man reikėtų vykti į puotą pilyje...

– Pas prinčą! – šūktelėjo visi vienu balsu.

– Pintinėje turiu luistelijų pyrago ir butelaitį vyno. Gal kas norėtųmėte? – pasiūlė Raudonkepuraitė.

Tada pabiro dar daugiau veikėjų: Bjaurusis ančiukas, Mergaitė su degtukais, Alavinis kareivėlis ir Šokėja.

– Luiza, gal ir mes galėtume eiti su tavimi? – paklausė Bjaurusis ančiukas, kuris buvo visai ne bjaurus. – Mes – Anderseno pasakų veikėjai.

– O ar pas tave namie nešalta? – parūpo Mergaitei su degtukais.

– Ak, jeigu tavo namuose būtų krosnis, mes įsitaisytume kur nors šalimais... – kone kartu ištarė Alavinis kareivėlis ir Šokėja.

Ir tada nelauktai netikėtai visiems priešais išdygo didžiulis pasišiaušęs aštriantis vilkas.

– Piktasis vilkas!!!

– Vilke, kokie dideli tavo dantys! – iš įpročio sušuko Raudonkepuraitė.

– Aš tave apginsiu! – narsiai atstatė krūtinę Alavinis kareivėlis.

Kaip tik tada piktasis vilkas pražiojo savo milžiniškus nasrus ir... Visus suėdė? Ne. Jis tik nusižiovavo, nes buvo pavargęs, ir taikiai prabilo:

– Nusiraminkite. Aš tik noriu kai ką pasiūlyti. Luiza galėtų pasiimti knygą *Snieguolė*, o mes visi sulįstume į jos kuprinę. Juk ji tokia didžiulė – visi sutilptume.

Išties, gerai buvo jo sumanyta.

– Ar galima, Luiza? – drebdama iš šalčio paklausė Mergaitė su degtukais.

– Žinoma! – atsakė ši ir atvėrė kuprinę.

Pasakų veikėjai išsirikiavo ir jau ruošėsi vienas paskui kitą nerti vidun.

– Pirmiausia princesės! – pareikalavo Pelenė.

Paskutinę akimirką pasirodė ir brazilų pasakų veikėjai: vienakojis Sasis, išdykėlis tamsiaodis Kaipora, plepioji skudurinukė Emilija, kvailas berniūkštis, mergaitė su geltonu rankinuku, paskui dar viena mergaitė, prisilipdžiusi sau ant kūno prosenelės portretą ir mažas, mėgstantis įsakinėti karalius. Visi jie irgi sulindo vidun.

Kuprinę vos buvo galima pakelti. Tie pasakų veikėjai tokie sunkūs! Luiza panoro namo pasiimti knygą *Snieguolė*, ir bibliotekininkė užrašė kortelėje jos pavadinimą.

Po kiek laiko mergaitė laiminga įžengė į namus, o jos mama pro atdaras duris šūktelėjo:

– Tu jau namie, brangioji?

– Taip, mes visi jau namie!